

ZÁKON PRÉRIE

KIOKAN

Louis L'Amour

edice
KIOKAN

Copyright © Louis & Katherine L' Amour Trust, 1957, 1985

This translation published by arrangement
with Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC

Translation © Jan Mrlík, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, postavy, místa a události
zde vylíčené jsou výsledkem autorovy představivosti nebo
jsou užity smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými
osobami, ať živými, či mrtvými,
událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu

LAST STAND AT PAPAGO WELLS

přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-136-5

PŘEŽIJÍ JEN NEJSCHOPNĚJŠÍ

Zimmerman si přejel velkou dlaní přes obličej. „A vy... vy si myslíte, že máme nějakou šanci, Catesi?“

„Jsme naživu, nebo ne? Jistěže máme šanci.“

Taylor pohledem zkoumal sedlové vaky. „Co v nich je?“

„Po tom vám nic není!“ odsekla Velká Maria vztekle.

Zimmerman si dřepel na bobek. „Já vám povím, co v nich je,“ řekl. „Zlato. A ke všemu kradený zlato.“

„Kradené?“ reagoval Taylor ostře. „Madam, budete mi muset to zlato vydat. Já tady zastupuji zákon.“

Velká Maria měla obličej upocený a pokrytý prachem. Jedna punčocha se jí svezla dolů, šaty měla celé zmuchlané, ale na její brokovnici nebylo v nepořádku nic. „Jestli je chcete, pojdte si pro ně.“

„Nemusíte je brát hned teď,“ posmíval se Zimmerman. „Stačí počkat... Ten, kdo tohle přežije, odtud může odjet jako bohatěj člověk.“

„Už toho žvanění bylo dost!“ skočil mu Cates do řeči. „Máme potíže až nad hlavu, a vy se ještě mezi sebou dohadujete.“

Přistoupil k nim Taylor. „Catesi, poručte té ženě, aby mi zlato vydala.“

„Taylore, vy jste obchodník, který dostal pověření od šerifa, aby se zařadil do stíhacího oddílu, nic víc. Tady ale nejste už ani to, stal se z vás člověk, který bojuje o vlastní život. Jak se k tomu zlatu dostala, po tom mi nic není. Já mám jediný zájem – pokud do půjde, dostat nás odtud živé.“

„Až se z tohohle vysekáme,“ opáčil zlomyslně Taylor, „nechám úřady, aby prověřily vaši minulost, Catesi. Přidal jste se ke špatnému stádu.“

Kapitola 1

V čera večer se zastavil v kopcích Gunsight a utábořil se bez vody, protože ostatní dospěli k rezervoáru před ním a dali najevo, že nestojí o společnost. Za úsvitu sestoupil z kopců, zamířil na západ a za ním se zdvihala nepřilíš zřetelná vlečka prachu. Myslel na přechod přes řeku Colorado zvaný Yuma Crossing.

Logan Cates vyhlížel podobně jako poušť, která ho obklopovala: snědý, otužilý chlap s rovnými černými vlasy nad klínovitým obličejem s výrazně vystupujícími obrysy lícních kostí a napjatou kůží sežehlou sluncem. Oči měl úzké od neustálého mhouření, jak si je chránil před sluncem a větrem, jinak ovšem měly chladně zelenou barvu a bylo v nich cosi, co člověka nabádalo, aby se zarazil a zapřemýšlel, než se mu do nich zahledí podruhé.

Urostlý muž široký v ramenou a štíhlý v pase a bocích se pohyboval nezvykle svižně, takže v sobě neměl nic z nemotorné chůze obvyklé u mužů trávících hodně času v sedle. Jeho krok připomínal lovce, a také hodně lovil, a ve výčtu jeho kořisti nebyli výjimkou ani špatní muži.

Nosil černý klobouk s rovnou kreprou a plochým dýnkem, zajištěný pod bradou volnou smyčkou. Košile, kdysi červená,

vybledla do neurčité narůžovělé barvy, na ní měl černou vestu z hověziny, ošoupanou a poškrábanou, a na černé džínsy si navlékal kožené kovbojské chrániče s třásněmi. Nosil šestiraňák Smith & Wesson Russian ráže 44, v pouzdře zavěšeném na sedle pak měl winčestrovku model 1873.

Jel na koni s dlouhýma zebrovanýma nohama a se zlomyslným pohledem v očích, který prozrazoval nepodajnou, vzpurnou a často vzteklou povahu. Nesl na kůži několik cejchů, ale dokázal uhánět rychle jako vyděšený kojot a vydržel putovat bez vody stejně dlouho jako velbloud nebo dlouhorohý volek.

Logan Cates v sobě neživil marné iluze, nevlastnil majetek, který by stál za řeč, neměl žádný domov ani cíl. Za osmnáct let, která uplynula od smrti jeho rodičů při epidemii cholery, kdy mu bylo čtrnáct, jezdil jako vozka s nákladními povozy, pracoval jako honák dobytka, lovil bizony, dvakrát hnal dobytek z Texasu do Kansasu, působil jako zvěd ve službách armády a mnohokrát jel jako ozbrojený doprovod dostavníků. Dvakrát se stal na nepříliš dlouhou dobu šerifem v městečkách, která zažívala krátkodobý rozkvět. Život mu ubíhal, aniž by se řídil nějakým plánem; jel do míst, která viděl mezi ušima svého koně, a každodenní problémy řešil tak, jak přicházely.

Ani ne po hodině jízdy z vrchů Gunsight dojel do široké brázdy vymleté vodou a tam přitáhl koni uzdu. Opatrně vylezl k hornímu okraji úžlabiny, že se rozhlédne po okolní poušti. Vykoukl mezi několika menšími kameny, aby jeho hlava nevyčnívala nápadně nad terén, a pozorně zkoumal okolí. Už dávno se poučil, že v indiánském kraji má obezřetnost cenu života. Ve směru k hranici oddělující Arizonu od Mexika zahlédl v dálce závoj prachu.

„Deset,“ usoudil, „možná dvanáct jezdců.“

Tenhle objev ho zneklidnil, protože když se do těchto končin vypraví tolik mužů společně, zavání to potížemi.

Od chvíle, kdy před čtyřmi dny vyjel z Tucsonu, se k němu nedonesly žádné nové zprávy. A jižní část zdejší pouště znal natolik, aby dobře věděl, že se tam nevypraví nikdo, koho k tomu nepohání skutečně zoufalá potřeba.

Tucet mužů, to může být stíhací oddíl, tlupa psanců nebo indiánů, anebo vojenská hlídka z yumské pevnosti. Tahle poslední možnost se však jevila značně nepravděpodobná, protože v okolí už byl nějakou dobu klid. Apači zase jen málokdy zajížděli tak daleko na západ.

Jenže Churupati se vydal na válečnou stezku, takže se na tento odhad nedalo spoléhat; navíc jeho matka pocházela z kmene Jakiů, takže měl vazby i k západní Sonoře.

Logan Cates se vyškrábal zpátky do sedla a pokračoval v jízdě západním směrem, ovšem pomaleji, protože se snažil zdvihát ze země co nejmíň prachu. Uvažoval o oně skupině jezdců směřující k jihu a o těch třech, kteří se minulého večera zastavili u rezervoáru Gunsight, a měl z toho dojem, že v kraji je nějak příliš živo, než aby mu to bylo příjemné. Ke trojici, na kterou narazil v kopcích Gunsight, se nepřiblížil dostatečně blízko, aby mohl rozlišit nějaké podrobnosti, ale založili daleko větší oheň, než by zapálil kterýkoli indián.

Stezka, jejíž směr sledoval, se táhla ve vzdálenosti padesáti metrů po jeho pravici. Jenže Logan Cates měl odpor k tomu, aby nechával své stopy v místech, kde byly snadno k povšimnutí. Jel radši tak, aby na otisky kopyt jeho koně pokud možno nikdo nenarazil, leda nějaký jezdec, který by mířil ke stezce z jihu.

Veškeré putování západoarizonskou pouští komplikovaly problémy s opatřováním vody, protože na území o rozloze mnoha set čtverečních kilometrů existovalo pouze několik značně od sebe vzdálených vodních rezervoárů, a v období

sucha nebylo možné žádný z nich považovat za spolehlivý zdroj vody. Ať chtěl člověk jet kterýmkoli směrem, musel svou trasu volit tak, aby vedla právě přes tyto vodní zdroje, protože jinak by v poušti zahynul.

Před ním nejméně dvacet kilometrů od místa, kde tábořil minulou noc, ležela jedna z těchto nádrží. Nacházela se v proláclině, jíž probíhala stezka na západ, ale už v Tucsonu ho varovali, že toto napajedlo by mohlo být bez vody a v žádném případě se na ně nedá spoléhat. Nejbližší voda za tímto zdrojem se nacházela až v Papago Wells na okraji lávových polí, poněkud jižněji a o dobrých dvaatřicet kilometrů dál. Pokud se všechny náznaky, které v poslední době pozoroval, neukážou jako mylné, narazí u jednoho či obou těchto rezervoárů na společnost, ale proti tomu se nedalo nic podniknout.

V tomto kraji obecně bylo málo vody a jen zřídkakdy tu zapršelo, takže stezky lemovaly kosti lidí i zvířat, kteří na nich zahynuli, a všechny cestovní trasy podléhaly diktátu vodních zdrojů. Také u rezervoáru, k němuž směřoval, se stýkaly cesty ze všech směrů, a jestliže vyjde najevo, že je napajedlo vyschlé, bude muset okamžitě vyrazit k Papago Wells – pochmurnému, odlehlému místu, kde příroda vyhloubila v modročerném čediči tři temné tůň.

Za tímto napajedlem bylo možné najít další vodu nejbliž v rezervoáru Tule, ještě téměř o padesát kilometrů dál po stezce do Yumy, i když mu kdysi jeden indián vyprávěl o místě zvaném Srdcová tůň, které se mělo nacházet v horách Sierra Pinta severně od Papago Wells. Nikdo jiný z těch, které znal, o Srdcové tůni neslyšel. Cates dobře věděl, jak nepatrná je možnost, že by toto napajedlo našel bez znalosti přesné polohy.

Mohlo se skrývat vysoko mezi skalisky, podobně jako rezervoár v horách Tinajas Altas, kde nejeden člověk zemřel doslova několik kroků od vody, kterou nedokázal

najít, nebo mu nezbyly síly, aby vyšplhal po srázných skalách k životodárné nádrži.

Panovalo ubíjející vedro... Logan Cates mhouřil oči proti mihotavým vlnám horkého vzduchu a zkoumal prašný závoj za jezdci, kteří té noci tábořili u Gunsight Wells a také směřovali k západu. Pohled k jihu jej ubezpečil, že větší skupina lidí se přiblížila, ale stále zůstávala mnoho kilometrů daleko. Bude rozumné přijet k Papago Wells se zbraní připravenou k výstřelu, neboť v tomto kraji se už mnoho lidí stalo obětí vraždy jen kvůli koni, na kterém přijeli.

Někdy zastavil, aby podrobně prohlédl okolí, protože ho stále zneklidňovalo vědomí, že ve zdejší jinak liduprázdné poušti je náhle nějak moc pohybu.

V téže chvíli, aniž by to tušil, mířily k nečekanému setkání u Papago Wells ještě další jízdni skupiny; každou z nich jako by provázel stín strachu, ba některé už poznamenala smrt.

Daleko na jih odtud se po jiné stezce ubírali k rezervoáru v proláklíně dva jezdci. Doposud neměli ani tušení, že jižně od nich jede pouští jiná skupina, a vůbec se o ten směr nezajímali, pouze se občas otáčeli za sebe, aby zkontrolovali část stezky, kterou právě projeli, a u mužské poloviny této dvojice bylo zjevné, že se něčeho obává.

Vysoký, hubený muž se držel v sedle tak, že to ukazovalo na někdejšího kavaléristu. Měl jasně zřetelné rysy ve tváři, pečlivě zastřižený knír a zpod střechy bílého klobouku vyhlížely pronikavě modré oči. Byl opravdu pohledný a působil dojmem silného, cílevědomého muže; bez ohledu na pouštní prach, který se mu usadil na kabátě, vyhlížel upraveně a čistě. Byl to výborný jezdec, a také dobře ozbrojený, a sedlal skvostného kaštanově hnědého koně, vyšlechtěného ovšem spíš pro virginskou vrchovinu

než pro tuhle písčitou a kamenitou pustinu. Ujížděl krajem se značnou sebejistotou, a dívka, jež jela vedle něho, si toho rychle povšimla.

Byla rovněž vysoká, měla velké šedomodré oči a tmavé vlasy si svázala do volného uzlu v zátylku. Její rysy ukazovaly na vybraný původ, ale ve tváři se jí jevilo ještě něco víc než zdravý rod a krása – náznak jemné oceli, kterou ještě nikdo nestačil vykovat v břitké ostří.

„Myslíš, že nás bude tvůj otec pronásledovat?“

„To se můžeš vsadit.“

„A k čemu to bude dobré? Než nás dohoní, tak už budeme mít po svatbě.“

„Myslím, že tě zabije. Je to sice můj otec, ale je to surovec, a už jsem viděla, jak jednou zabil chlapa. Myslím, že od té doby ho nenávidím.“

„Byl to nějaký tvůj známý?“

„Ne... znala jsem ho jen od vidění. Několikrát jsem ho zahlédla ve městě a jednou přijel i k nám na ranč, takový mladý, moc hezký a veselý chlapík. Když mi bylo deset nebo jedenáct, úplně jsem se do něho zbláznila, a později ho otec zabil. Nikdy jsem nezjistila, proč to udělal.“

Kolem nich se zvedal prach a v poušti se neozývalo nic jiného než hluk působený kopyty jejich koní. Dívka na šedém oři navzdory panujícimu vedru vypadala úhledně, vyrovnaně a klidně.

Grant Kimborough usoudil, že v její osobě ho potkalo to nejlepší, co zažil od konce občanské války, která předčasně přeměnila jeho svět v trosky. Křestní jméno mu přiřkl otec, jenž bojoval v mexické válce společně s významným vojákem, který věčně žvýkal v ústech konec doutníku. Obdivoval ho, a i když později tento důstojník vedl unionistické vojáky proti Jižanům, starší Kimborough neviděl žádný důvod, proč by si jeho syn měl jméno změnit. Kimboroughové patřili ke starým dobrým rodům, a pokud

se našli tací, podle jejichž mínění se původně dobrá krev postupem generací zředí, nic takového se nedalo tvrdit o Grantu Kimbroughovi. Ve válce bojoval dobře, a když skončila, odcházel z armády s hodností plukovníka.

Jeho otec zahynul v bitvě u Missionary Ridge, a když se Grant po válce vrátil domů, našel zbídačelý ranč, takže kdyby jej chtěl postavit na nohy, zabralo by to celé roky. Jeho praděd začínal v divočině, a i když zdejší půda pořád zůstávala bohatá a úrodná, pravuk se rozhodl statek za hubičku prodat a odejít na Západ.

Coby muž neovládal jiné dovednosti než ty, jaké se očekávají od gentlemana: uměl jezdit na koni, tančit, střílet. Zdatně pozdvíhoval sklenku s pitím, výborně hrál karty, ale byl tuze zvyklý na pohodlný život, a díky přesvědčení, že Kimbrougha nemůže potkat nic zlého, ledabyly utrácel peníze získané prodejem ranče, až se jednou ráno probudil a měl po kapsách posledních dvě stě dolarů a před sebou žádné vyhlídky. Tehdy se dal na dráhu profesionálního hráče.

Začal s tím na říčních lodích, načež ho vzal s sebou neodolatelný proud unášející všechno na západ a ocitl se v Kansas City, pak v Ellsworthu, v Abilene, Dodge, Fort Worthu, Cimarronu a v Santa Fé. V dostavníku, kterým odjížděl do Tucsonu, potkal Jennifer Fairovou.

Jennifer byla jediným dítětem Jima Faira, což byl člověk, který znal způsob, jak na rozlehlých travnatých pozemcích vybudovat dobytčářskou říši. Uměl zvládat své muže, dobytek i Apače, ale nikdy se nenaučil mluvit se svou dcerou, takže jí nikdy ani nemohl říct, jak moc pro něho znamená. V jeho světě nebylo místa pro jemná slova, protože tento svět byl prudký, tvrdý, nebezpečný a bezbožný, a on si v něm vedl tak dobře, že se mohl postavit po bok dobytčářským králům, jakými byli Pierce, Slaughter, Goodnight a Loving.

Když Jennifer přijela na otcův ranč, kam se vracela z pobytu na Východě, doprovázel ji Grant Kimborough. Rozlehlý a neuspořádaný starý dům vystavěný z kamene mu připomínal statky, jaké poznal coby mladý chlapec, a zamlouvaly se mu prosté, líbivé tvary španělského nábytku. Po hluku heren a rámusu na říčních lodích mu starý velký dům připadal poklidný, mírný, rozkošný.

Den po dni jezdil s Jennifer na vyjížďky, rozmlouval s ní a tančil. V porovnání s kovboji měl všechno, co může ženu potěšit, znal rozmanité drobné zdvořilůstky a choval se jako pravý gentleman. Velký Jim tomu přihlížel a nedělalo mu to žádnou radost, avšak Kimborough byl hostem jeho dcery. Zanedlouho nadešel den, kdy Grant Kimborough nabídl Jennifer sňatek.

Jennifer se zrovna pohádala s otcem kvůli nějaké maličkosti a Grant vycítil, že se blíží chvíle zlomu, které by rád předešel. Proto přispěchal s nabídkou k sňatku a ta byla přijata. Pak šel za Jimem Fairem, aby ho požádal o ruku jeho dcery, a místo požehnání dostal hodinu na to, aby zmizel z ranče. Do hodiny byl Grant Kimborough skutečně pryč, ale za úsvitu se k němu připojila Jennifer a společně ujížděli do Tucsonu.

Bez svolení Jima Faira je tady nechtěl oddat žádný katolický kněz ani protestantský duchovní. Jennifer zmítal chladný hněv, a když přečkala noc u přítelkyně, ráno vyjela s Grantem Kimboroughem na západ – připojili se ke skupině lidí, kteří měli namířeno do Ehrenburgu. Z místa, kde se cesta rozdvjovala, měli pokračovat jihozápadním směrem na Yuma Crossing.

Protože ostatní mířili severněji, odpojili se od zbytku skupiny a svižným tempem vyrazili víc k jihu. Grant Kimborough nevěděl o jižní Arizoně prakticky nic, ale i tak mu přišlo, že kolem vidí nějak mnoho pohybujících se oblaků prachu, a to mu dělalo starosti. Tvrdě pobízeli koně, dokud

nedojeli až do prolákliny ukrývající rezervoár Bates Well a tam se zarazili.

Jennifer se rozkřičela.

Na zdupané půdě leželi dva mrtví muži svlečení do naha a hrůzně zohavení. Rozpraskaná hlína na dně prázdné nádrže se černala jejich krví. Oba muži nesli stopy po tom, že je indiáni prostříleli šipy a pak je ještě mnohokrát podupali neokovaní indiánští koně.

Poprvé, co si pamatoval, pocítil Grant Kimborough strach. Jeho zkušenosti z armády mu říkaly, že ti muži nejsou mrtví příliš dlouho, což znamenalo, že indiáni mohou být i teď docela blízko.

„Jennifer, musíme odtud rychle pryč.“

Vůbec neslyšeli dalšího muže, který scházel ze skalisek za jejich zády. Vysoký chlapec vystupoval se sympatickou plachostí, ale na způsobu, jímž držel pušku, nic plachého nebylo. Měl ošuntělé oblečení, a když vyšel ze skal poblíž napajedla, odkašlal si a pak teprve promluvil: „Poslyšte, lidičky, nemáte náhodou namířeno k západu?“

Kimborough se prudce otočil a ruka mu automaticky klesla k pažbě revolveru, když však uviděl vysokého, štíhlého chlapce, který stál za nimi, jenom se zeptal: „Co jste zač?“

„Jestli teda chcete jet na západ, moc rád bych se k vám přidal. Jmenuju se Lonnie Foreman.“

Kimborough ukázal na mrtvé muže. „Znal jste je?“

„Vyrojilo se tady čtrnáct, možná patnáct rudochů. Když jsme přišli na to, že v napajedle není žádná voda, vydrápal jsem se nahoru do skal, jestli tam nenajdu nějakou prohlubeň s vodou... no, jak se jim říká *tijanas*. Když přijeli indiáni, byl jsem zrovna nahoře, a než jsem stačil najít místo, odkud bych moh střílet, bylo po všem.“

My tři, teda ti dva a já, jsme pracovali jako honáci dobytka na jednom ranči a domluvili jsme se, že se kouknem,

jak to vypadá v Kalifornii. Nakonec jsme vyjeli rovnou na západ, ale dostali jsme se akorát sem.“

Jennifer odvracela pohled od mrtvých, ale srdce jí i tak ztěžka bušilo a musela myslet na indiány. Jestli se po okolí pohybuje jedna tlupa, může jich tu být i víc, a v hlavě jí vytanuly vzpomínky na příběhy, které vyprávěl otec o indiánských loupeživých nájezdech. Navíc bylo jasné, že na tomhle místě nemohou nic získat. „Raději budeme pokračovat,“ řekla. „Mohli by se vrátit.“

„Nejbližší vodu můžeme najít v Papago Wells... to je přes třicet kiláků daleko.“ Lonnie Foreman se obrátil na Jennifer. „Když dovolíte, madam, rád bych jel s váma.“

„Samozřejmě,“ přisvědčila.

Grant Kimborough se chystal promluvit, ale nakonec neřekl nic. S dalším mužem navíc může být cesta jen bezpečnější, a i když je to teprve chlapec, tak v téhle zemi už svým věkem i vzrůstem patří mezi chlapy. A na Granta také dělal dojem způsob, jímž mladík zacházel se svou puškou – jaksi ležerně a snadno, což ukazovalo, že ji ovládá už hodně dlouho.

Jižně od nich ležel ve skalách jiný vodní rezervoár, o kterém však věděli jenom indiáni, a povídačky o něm se donesly k několika prospektorům a armádním průzkumníkům. Kolem něho se teď povalovala skupinka rudochů – šest bojovníků, kteří nedávno zajali bělošskou dívku.

Junie Hatchetová zůstala ze své rodiny naživu jako poslední. Ostatní padli v bitce, po níž indiáni dívku chytili a zajali. Teď byla v jejich moci a neměla nejmenší naději, že by jí mohla živá duše přispěchat na pomoc. Nikdo ani nevěděl, že je pořád ještě živá, a pokud si byla vědoma, nezbyl na světě jediný člověk, kterému by na tom mohlo

nějak záležet. Hubená, vyděšená dívka měla obličej unaveného tuláčka, ale teď se přiměla zachovávat naprostý klid, ba měla strach i dýchat, aby na sebe náhodou nepřitáhla pozornost rudochů.

V té chvíli se to ovšem nezdálo příliš pravděpodobné. Indiáni jedli, či spíš si nacpávali břicha napůl syrovým masem z muly, kterou chytili. Dalo se čekat, že se jím přecpou, pak budou spát jak špalky, a Junie si umínila, že až usnou, tak jim uteče. Věděla, jak to má udělat, a taky počítala s tím, že v poušti nejspíš zahyne.

Asi patnáct kilometrů od Bates Well leželo napajedlo Cipriano Well, schované v prohlubni, kterou probíhala stezka, a Junie věděla, že ještě o nejméně třicet kilometrů dál se nachází rezervoár Papago Wells, ale navzdory té obrovské vzdálenosti se chtěla pokusit dojít až k němu. Tam byla voda skoro stále, a navíc jezírka tohoto napajedla obklopovaly skály, v nichž bylo možné se schovat. Dřív nebo později se tam jistě někdo ukáže.

Junie v Papago Wells nikdy nebyla, ale pozorně poslouchala starého vojenského pátrače, který vedl jejich kolonu krytých vozů, a ten o napajedle vyprávěl. Také počítala s tím, že zítřek by tak jako tak nepřežila. Tihle napůl vyhladovělí indiáni, kteří se teď tak odporně přejídají, se ráno probudí, pak ji znásilní a nakonec zabijí. Byla si naprosto jistá, že ji nenechají naživu, protože tohle byla válečná výprava, která zatím neměla v úmyslu vracet se do svého domova v Mexiku. Až by se jí nabažili, stala by se pro ně přítěží.

Držela hubené tělo v klidu, ani se nepohnula, pozorovala indiány, čekala a doufala.

Jen o několik kilometrů dál nakrátko přerušil svou cestu jezdec na koni se zebrovanýma nohama, aby navlhčil zvířeti tlamu. Předem se připravil na možnost, že by ho mohly potkat problémy s vodou, a vezl jí dvě velké čutory. Když

bude mít štěstí, dorazí k napajedlu Papago Wells krátce potom, co zajde slunce.

Logan Cates znovu vylezl do sedla, zamířil k západu a pokračoval v osamělé cestě pouští.